

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 126. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277572880/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

„I al Fald kun her,“ sagde Honorius med sin lave, sørgmodige Stemme og så sig nærsynet om i Forstuen.

„Kun her?“ Lange så spørgende på ham, med Kufferten i Hånden.

„Ja, som Præst —“ svarede Honorius dæmpet.

Lange nikkede. „Det forstår jeg. Jeg kan også bedst finde mig til rette som Læge her — nå — endsiges da som —“

Han åbnede Døren ind til Dagligstuen, men blev forbavset stående, ti hende ved Vinduet sad Ellen med Hænderne i Skødet og så ud over Havet.

Hun bar endnu samme mørkeblå Kjole og hvide Krave som i Går, i Nat, hendes store, blonde Hår bruste løst om hendes Pande.

„Men Ellen, Barn, er du ikke gået i Seng?“ han trådte et Skridt frem.

Hun så hastigt op, som vågnende, strøg sig over Brynene og smilte som efter en skøn Drøm. Hun åndede langt.

„Å Erik, jeg har tænkt — jeg har blot tænkt så meget på det lille Barn, som vi — som du —“ i det samme fik hun Øje på den Fremmede og blev blussende rød, som havde han grebet hende i en dyb og blufærdig Hemmelighed. Hun foldede hastigt Kjolen sammen over Skødet og rejste sig.

„Det er min Hustru og Øens nye Præst, Hr. Honorius,“ præsenterede Erik Lange.

„Velkommen!“ Ellen rakte ham smilende Hånden.

Erik så på hende, og han syntes, at som hun stod dér i Solskinnet, høj og fyldig i sin blå Kjole, mod Vinduet Blomster og Havblå, var hun som selve denne Morgen, frisk og ung.

Hun havde siddet dér ved Vinduet de Timer med samme store Smil. Og nu skulde han formærke dets Tak og Tro.

Præsten bukkede. „Får jeg en Udsigt fra mit Vindue som denne?“ han pegede.

„Å nej, ligeså vid og ligeså øde, men evig grå og sort. De får „Ørkenen“ for Deres Ruder.“

„Nu, det passer vel også bedre,“ sagde han og krøb sammen i Skuldrene.